

Sluga Božji Fra Alekса Benigar

bilten Vicepostulature • God. VII • Studeni 2011.

Gledaj onoga koji je za tebe
postao prezrenim i slijedi ga
(sv. Klara)

SADRŽAJ

RIJEČ UREDNIKA	2
KRATKI ŽIVOTOPIS SLUGE BOŽJEGA.....	4
PONIZNOST	6
U ZAJEDNIŠTVU SA SESTRAMA KLARISAMA.....	8
DJEVIČANSKI ŽIVOT KAO ODRAZ LJUBAVI	10
SVETI PRVOMUČENICI FRANJEVAČKOG REDA	12
„HVALA SLAVE“	14
ALEKSA BENIGAR - VRSTAN UČITELJ DUHOVNE TEOLOGIJE	16
ČUDO PO ZAGOVARU JUANA DIEGA.....	18
SVJEDOČanstvo fra VATROSLAVA FRKINA.....	20
SVETI GRAD JERUZALEM	22
„SVETO EVANĐELJE PO MARKU, DUHOVNA RAZMATRANJA“	25

Riječ urednika

Poštovani čitatelji!

Na putu duhovnoga rasta ne smijemo se nikada zaustaviti. Neprestano trebamo nastojati postati što sličnijima svome Gospodinu Isusu Kristu jer je on naš jedini *forma vitae* – oblik života. Kao naš uzor, on nas potiče da se sjedinjujemo s Bogom po njegovovanju dubokog duhovnog života i po vršenju njegove svete volje. Te istine na osobit način iščitavamo u životu i riječima sluge Božjega Alekse Benigara. Ovdje želim ukratko predstaviti sadržaj ovog brojila biltena koji će nam, vjerujem, pomoći u nasljedovanju Krista po primjeru o. Alekse.

Aleksa Benigar je, osim svakodnevnog i intenzivnog čitanja Svetoga pisma, često čitao Crkvene oce. Njihove misli navodi na mnogim mjestima u svojim spisima. Budući da je poniznost temelj duhovnog života i da život molitve učvršćuje poniznost, želimo pokazati kako se naš sluga Božji nadahnjivao na mislima Otaca o njoj te kako se trudio steći je. On nas poučava da duhovno izgrađivanje sebe nije lako jer nas mnoge napasti i osobne slabosti u tome ometaju i zauzavljaju. Unatoč tome, ustrajan trud uz Božju će pomoći zasigurno donijeti ploda.

Ove godine slavimo osamsto godina od posvećenja svete Klare i zato prikazu-

jemo poštovanje svetog Franje prema svetoj Klari i njenim sestrama te njegovo duhovno zajedništvo s njima. Naš je sluga Božji i u tome bio vjeran učenik serafskoga oca. Kao svećenik stavljao se na raspolaganje zajednici sestara klarisa u Rimu, poticao ih je na ustrajnost u svome darivanju Isusu Kristu koje se na osobit način očituje u prihvatanju djevičanskoga života.

O. Alekса trudio se naslijedovati ne samo svetog Franju nego i druge sante duše franjevačkoga reda od kojih u ovome broju predstavljamo franjevačke prvomučenike. Oni su svojim primjerom dali veliki zamah širenju Franjevačkoga reda u njegovom početku.

Među velike ali nedovoljno poznate crkvene duhovne pisce ubrajamo blaženu Elizabetu od Presvetoga Trojstva, karmelićanku, koja se rodila godine 1880. u Bourgesu u Francuskoj a umrla je 9. studenog 1906. Njena razmatranja o životu koji je, prema riječima svetoga Pavla, *na hvalu slave Božje* osobito su se dojmila fra Alekse te njihov odjek nalazimo i u njegovim spisima. Misli blažne Elizabete prevedene su iz djela *Opere* (Edizioni Paoline, Milano, 1993., str. 596 – 598) a misli našeg sluge Božjega preuzete su iz njegova djela *Theologia spiritialis* (Roma, 1964, str. 337 – 338). O toj knjizi i njenom sastavljanju piše fra Zoran Bibić a o njenom velikoj teološkoj i praktičnoj vrijednosti progovara nam fra Vatroslav Frkin u okviru svoga svjedočanstva o poznавању sluge Božjega.

Radosni smo da je biblioteka *Brat Franjo* objavila knjigu duhovnih razmatranja Alekse Benigara *Sveto evanđelje po Marku*. U njoj možemo vidjeti kako je Alekса osobno razmatrao i tumačio Evandelje. Ona će nam pomoći da njegujemo svoj duh i lakše ulazimo u otajstvo Božje riječi. Knjiga je svečano predstavljena u crkvi sv. Franje u Zagrebu 19. lipnja ove godine.

Kauza fra Alekse nalazi se u svome *rimskome dijelu*. Nakon što su po završetku *biskupijskoga dijela* Kongregaciji za kauze svetih predani svi njegovi prikupljeni spisi, dokumenti i svjedočanstva svjedokâ, započelo je sastavljanje *Pozicije* to jest sažetog i sistematskog prikaza prikupljenog materijala. Relator odnosno odgovorni voditelj njenog sastavljanja je dr. Zdislaw Kijas, franjevac konventualac, član Zbora relatora pri Kongregaciji.

Želeći naglasiti usmjerenošć pogleda vjerničke duše prema Kristu, za naslovnu stranicu odabrali smo umjetničko djelo akademskog kipara iz Beča Dragutina Šanteka koje krasiti crkvu Svetog Križa u Sigetu u Zagrebu.

Grob sluge Božjega u kripti crkve sv. Franje u Zagrebu mjesto je molitve i utjecanja u zagovor o. Aleksi. Vicepostulatura prima pismena svjedočanstva o uslišanjima po njegovu zagovoru pa nam su nam i ona poticaj na molitvu s čvrstom vjerom da će nam zagovor Alekse Benigara pomoći u svim potrebama duše i tijela. Uz pomoć njegova primjera i zagovora lakše ćemo ići prema Bogu.

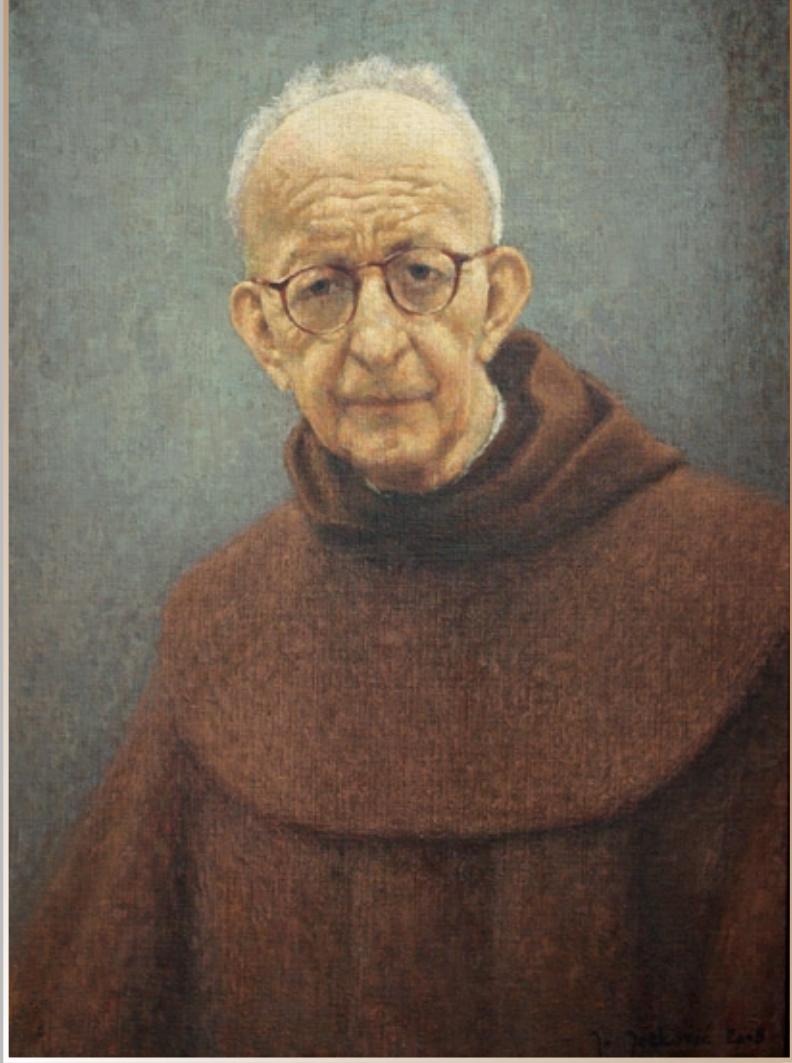
KRATKI ŽIVOTOPIS SLUGE BOŽJEGA

Sluga Božji o. Aleksa Benigar rodio se u Zagrebu 28. siječnja 1893. godine na spomen sv. Franje Saleškog na čije je ime kršten. Umro je u Rimu na svetkovinu Svih svetih 1988. u 96. godini života. Pokopan je 7. studenoga 1988. u franjevačkoj grobnici na Mirogoju u Zagrebu. Za sobom je ostavio glas svetosti.

U Red manje braće u Hrvatskoj franjevačkoj provinciji sv. Ćirila i Metoda stupio je uoči Male Gospe 1907. godine u samostanu na Trsatu. Nakon studija teologije u Njemačkoj i u Zagrebu, za svećenika ga je zaređio 30. lipnja 1915. zagrebački nadbiskup dr. Antun Bauer. Studirao je na Papinskom orijentalnom institutu u Rimu gdje je doktorirao 1929. U domovini se istaknuo kao vrsni odgojitelj franjevačkih klerika. Krajem 1929. godine oputovao je za misionara u Kinu. U Hankowu je bio profesor teologije i duhovnik u Regionalnom sjemeništu, a povremeno je bio i magister klerika i novaka u obližnjem franjevačkom samostanu. U siječnju 1954. protjeran je iz Kine, među posljednjim europskim misjonarima. Dolazi u Rim gdje je ubrzo namješten u Međunarodnom ko-

legiju sv. Antuna gdje živi i djeluje i do dvjesto franjevaca. Bio je jedanaest godina duhovnik franjevačkih postdiplomaca i duge je sate ispovijedao u bazilikama sv. Antuna i sv. Ivana Lateranskog. Bio je traženi isповједnik i duhovni vođa posvećenih i svećeničkih duša. Kongregacija za kauze svetaca povjeravala mu je, kao iskusnom i uglednom duhovniku i teologu, prosudbe kandidata za svetost, među njima i za današnjega blaženika papu Ivana XXIII.

Najpoznatija su njegova teološka djela: *Liturgia Romana*, *Theologia spiritualis* i *Alojzije Stepinac - hrvatski kardinal*. Posmrtno su mu objavljena djela *Mudrost križa*, *Nazaretska Djevica*, *U domovini Isusa Krista i Sveti evanđelje po Marku – duhovna razmatranja*. Ostavio je mnogo duhovnih napisa na hrvatskom, latinskom i talijanskom jeziku. Bio je vrlo učen, jasan u savjetima, neumoran svjedok ljubavi. Sve je duhovno izgrađivao velikodušnom raspoloživošću i uvjerljivim svjedočenjem franjevačkoga života. Osvaljalo ga je otajstvo Kristova žrtvenog sebedarja. U svom Dnevniku zapisaо je:

"Moja je životna zadaća kao franjevca siromašnoga Krista, koji je samoga sebe ispraznio, prikazivati te njegovu zemaljsku egzistenciju u sebi produžiti."

Sluga Božji Aleš Benigar bio je pravi čovjek Božji: kao franjevac, svećenik, misionar, pisac dubokog duhovnoga života, izvrstan učitelj teologije, uzoran odgojitelj kandida-

ta za svećeništvo i duhovnik, umjetnik dobre ophodnje sa svojom subraćom, pokornik i čovjek molitve, revan i ustrijan.

Prema riječima sv. Pavla, želio je istrošiti svoj život "na hvalu slave Božje milosti" (Ef 1,6). Njegovi zemni ostaci preneseni su 28. rujna 2007. g. u kriptu franjevačke crkve u Zagrebu na Kaptolu gdje mnogi vjerници mole za njegov zagovor.

NA IZVORU CRKVENIH OTACA

PONIZNOST

Aleksa Benigar poniznost je smatrao osnovnom moralnom krepšću jer je nemoguće izgraditi sebe kao kršćanina i prihvatići božanski život u Kristu ako kao temelj svoje duše nismo postavili upravo poniznost. Stoga se trudio približiti tu krepost svojim duhovnim sinovima i kćerima. Primjer njegova života bio je vrlo rječit, mnogi su bili prepoznali njegovu duboku poniznost i prije nego što su s njime stupili u razgo-

vor. Njegova cjelokupna vanjska pojava – pogled koji nije rastresen nego odaje duboku sabranost, radost čista srca u susretu s osobama, jednostavnost i skromnost u odijevanju, odbacivanje pohvala u svoju čast ili barem ponašanje kao da ih nije čuo – više je govorila o unutarnjoj ljepoti poniznog čovjeka nego bilo kakve riječi.

Aleksa je naglašavao važnost stava poniznosti za razvijanje duhovnog života. Isticao je plodove poniznosti ali je i upozoravao na opasnosti koje joj prijete. U tome se nije pozivao na svoj iskustvo i autoritet kao duhovnika i profesora, tome bi se protivila njegova poniznost, nego se pozivao na autoritet Svetoga pisma, crkvenih otaca i drugih izvora crkvene Predaje. Spomenut ćemo nekoliko citata crkvenih otaca koje je Aleksa prenio u svome djelu *Theologia spiritualis*.

Grgur Veliki, papa iz prijelaza sa VI. na VII. stoljeće, ovako opisuje odnos duhovnog uzdizanja i poniznosti:

Što se više sveti muževi izvanjski ponizuju, to se više iznutra uzdižu razmatranjem objava... Dok božanske riječi slušaju uzdižu se, držeći o sebi da su ništa ili gotovo ništa (usp. Moral., PL 76, 751 – 752).

Papa Grgur time želi pojasniti da za duboki i bogati duhovni život nije dovoljna samo molitva kao takva, ma koliko ona bila usredotočena i duga, nego je potrebno i da je duša koja moli već oblikovana krepostima od kojih je najvažnija poniznost. Srce koje nije ponizno ne može doprijeti do Boga.

Aleksa donosi i pouke crkvenih otaca upućene crkvenim pastirima. Oni već pri svome ređenju na poseban način obećaju da će biti ponizni. Sveti Augustin crkvene poglavare, a to se na svoj način može primijeniti i na sve vjernike, upozorava na opasnosti koje prijete poniznosti:

Što smo više poštovani među vjernicima, to smo više u pogibelji taštine (usp. Enarratio in psalmum CVI, PL 37, 1422).

U ovome je kontekstu zgodno citirati i našeg papu Benedikta koji je, odgovarajući na jedno pitanje, u poniznosti objasnio kako shvaća klicanje mnoštva njemu upućeno:

Ljudi imaju snažnu čežnju da vide papu. Tu nije riječ toliko o kontaktu s osobom, nego o fizičkome dodiru s ovom službom, sa zastupnikom svetoga, s tajnom da postoji Petrov nasljednik i netko tko mora predstavljati Krista. U tome smislu čovjek to tada mora prihvatići i klicanje mnoštva ne povezivati sa samim sobom kao osobni kompliment (Svjetlo svijeta, Verbum, 2010., str. 93).

Do poniznosti je Aleksa Benigar dolazio svakodnevnim vježbanjem. Među njegovim spisima nađen je zapis od 20. svibnja 1932. godine u kojem opisuje svoje odluke:

Neću se služiti nikakvim izrazom ili primjedbom koja bi mogla mene preporučiti ili mi biti na hvalu ili čast, npr. 'da nisam rekao, učinio, ne bi se tako izvelo... od početka sam bio mišljenja da će tako ispasti...'.

Ako pogriješim, neću svoju pogrešku ispričati, nego ču nastojati stići dotle da se radujem što drugi vide moje pogreške i smatraju me nesavršenim.

Prekinut ću svaku oholu samodopadnu misao (smatrat će me dobrim govornikom, duhovnim vođom, učiteljem itd.).

Bližnjega ču smatrati većim od sebe po načelu: 'Nikakvo suparništvo ni umišljenost, nego u poniznosti jedni druge smatrajte višima od sebe' (Fil 2, 3).

Iako su Aleksu za njegova života mnogi hvalili, on je ipak ostao poniznim, nadahnjujući se riječima sv. Bernarda:

Nije velika stvar poniznost u odbačenosti, puno je veća i rjeđa krepost poniznost kada je hvaljena (usp. Homilia 4 super 'Missus est', PL 183, 84).

Budimo i mi ponizni po uzoru Isusa Krista. **fra Ratko Radišić**

U DUHU SVETOG OCA FRANJE

U ZAJEDNIŠTVU SA SESTRAMA KLARISAMA

Ove godine slavimo 800. godišnjicu posvećenja svete Klare i utečmeljenja crkvenog reda koji se nakon njene smrti prozvao *Redom sante Klare*. Ta je obljetnica povod da bismo usporedili odnos svetoga Franje prema sv. Klari i njenim sestrama s odnosom sl. B. Alekse Benigara prema sestrama klarisama, pri čemu se uočava da je Aleksa vjerni naslijedovatelj serafskog oca.

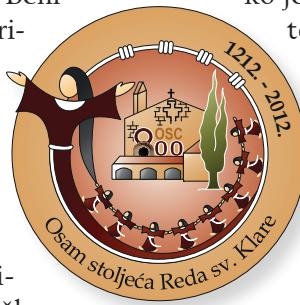
Sestre klarise su Drugi franjevački red te čine osobitu sastavnicu cijelokupne franjevačke obitelji. One svojim načinom života teže zajedništvu s Bogom, koga promatraju u svome zaručniku Isusu Kristu, živeći u potpunom siromaštву i bratskom zajedništvu u klauzuri. Njihovi se samostani u Hrvatskoj nalaze u Splitu, Zagrebu i Požegi te u Bosni u Brestovskom.

Sveta Klara svjedoči u svojoj *Oporučici* da je sveti Franjo nedugo nakon obraćenja, dok mu se još nisu pridružila druga braća, popravljao crkvu svetog Damjana u okolici Asiza. Kada su pored nje prolazili siromasi, on ih je snažnim glasom poticao:

„Dodite i pomozite mi u podizanju samostana svetog Damjana jer će u njega uskoro doći prebivati gospođe zbog čije će se svetosti slaviti naš nebeski Otac u čitavoj njegovoj svetoj Crkvi“ (usp. *Oporučka sv. Klare*). Već nam to proroštvo pokazuje koliko je Franjo cijenio sestre sante Klare i koliko duhovnoga dobra one svojom molitvom i pokorom doprinose Crkvi.

Trudio se osigurati im sve uvjetite da bi mogle ostvariti svoje poslanje zagovaranja cijele Crkve pred licem Božjim i pružanja primjera svima da žive s Bogom u neraskidivom zajedništvu. I u Aleksi Benigaru zapažamo veliko poštovanje i ljubav prema sestrama klarisama. Svaku redovnicu koja se posvetila Bogu u tome Redu smatrao je velikim darom za cijelu Crkvu, radovao se što po njima „miris svetosti“ ispunja Crkvu poput tamjana što se uzdiže sa svetog oltara.

Sveti je Franjo u svoje ime i uime svoje braće obećao svetoj Klari: „Budući da ste po božanskom nadahнуću postale kćeri i sluškinje uzvišenoga Kralja, Oca nebeskoga, i da ste za-

ručnice Duha Svetoga odabравши život u savršenosti svetog Evandželja, želim da se ja i moja braća uvijek pažljivo brinemo za vas i to obećavam“ (usp. *Pravilo sv. Klare VI*). Fra Aleksa je svim srcem ispunjavao to obećanje svetog Franje, shvaćao je te njegove riječi kao svoj veliki zadatak i poslanje. To na osobiti način možemo uočiti u razdoblju njegova boravka u Rimu. Poglavar franjevačkog zavoda Antonianuma uvijek su nastojali pronaći najprikladnije franjevce svećenike koji će preuzeti službu duhovnog vođe i ispovjednika zajednice sestara klarisa koja se nalazi nedaleko zavoda, u blizini bazilike Svetе Marije Velike. Od god. 1969. pa sve do njegove smrti upravo su Aleksi bile povjerene te službe budući da je bio prepoznat kao iskusni duhovnik, kao svećenik koji mudrim savjetima znade duhovno usmjeravati osobe koje su se posve posvetile Bogu te im pomagati da prepozna u sebi glas Gospodnji i onda kada on zahtjeva posebnu pozornost i osluškivanje. Ponekad se glas Božji teže razlikuje od ostalih glasova koji nas okružuju, kao što nam svjedoči mladi Samuel u hramu (1 Sam 3), a Aleksa se odlikovao osobitom sposobnošću

da usred buke glasova prepozna glas Gospodnjeg koji je upućen određenoj osobi. Kao takav bio je na osobitu duhovnu pomoć zajednici sestara svete Klare. Osim toga, kao franjevac dijelio je s njima franjevačku karižmu pa ih je utvrđivao u vjernosti idealu svetog Franje i svete Klare.

Naš Sluga Božji približavao je se strama klarisama Božja otajstva, u svojim duhovnim nagovorima i homilijama zajedno je s njima razmišljaо o Božjoj riječi, predavaо im je veliko duhovno bogatstvo svoje duše. Pri tome je od njih i puno primao. Primjer njihove duhovnosti poticao ga je da još više poradi na svome posvećenju, njihova molitva za njega doprinosiла je da on može još snažnije duhovno utjecati na one koji su mu se utjecali kao duhovnom vođi i savjetniku, njihova radost i sabranost u Duhu Kristovu učvršćivala je i njegov pogled na Krista radi kojega se isplati sive drugo napustiti i izgubiti (usp. Fil 3, 7-8).

Neka našim sestrama klarisama jubilej posvećenja svete Klare donese obilje duhovnih darova a mi nastojmo zajedno s njima težiti prema Kristu po zagovoru svete Klare i o. Alekse.

fra Ratko Radišić

NA IZVORU FRANJEVAČKE TEOLOGIJE

DJEVIČANSKI ŽIVOT KAO ODRAZ LJUBAVI

Franjevačka duhovnost duboko je označena razmatranjem Božje ljubavi koja se očitovala u Isusu Kristu te, odgovarajući na nju, razvijanjem te iste ljubavi u vlastitome srcu. Ona predstavlja poseban vid duhovnosti zajedničke svim katolicima. Aleksa Benigar bio je duboko ukorijenjen u nju te njegovu misao možemo pratiti u kontekstu misli velikih franjevačkih svetaca i teologa.

Svi su kršćani pozvani na ljubav prema Isusovim riječima: „Ljubite jedni druge kao što sam ja vas ljubio“ (Iv 15, 12). Djevičanski život na uzvišeni način izražava ljubav prema Bogu a o tome svjedoči i sveti Augustin:

Čitavim srcem ljubite najljepšega među sinovima ljudskim... Ako biste dakle bili dužni velikom ljubavlju ljubiti bračnoga druga, kolikom ste ljubavlju dužni ljubiti onoga radi kojega niste željeli imati bračnoga druga? Neka vam u srcu bude čvrsto utisnut onaj koji je za vas bio učvršćen na križu (usp. De sancta virginitate, PL 40, 428).

Sveta Klara odabrala je živjeti u djevičanstvu da bi mogla svim žarom svoga srca ljubiti Boga i njemu se da-

rovati. Na zaručničku ljubav prema Kristu potiče svetu Janju Prašku, češku klarisu (Prvo pismo):
*Njega ljubeći postajete čistom,
grleći ga postajete čistijom,
posjedujući ga ostajete djevcicom...
Njegovo je lice ljepše, ljubav slada
i svaka milost otmjenija.*

Aleksa Benigar često je držao duhovne vježbe franjevačkim redovnicima i redovnicama (usp. AB, *Mudrost Križa*, Brat Franjo, Zagreb, 1994.) i poput svete Klare poticao ih je na žarku ljubav prema Bogu. Poziva ih da u ljubavi neprestano napreduju: da Boga sve dublje spoznavaju, njega ljube i njemu služe. Govorio je da ljubav predstavlja ljepotu duše i da ćemo svojom ljubavlju na poseban način privući Boga da se u nas *zaljubi* (usp. *Mudrost Križa*, str. 66 – 67). Njegovi poticajni pobudno su djelovali na redovnike da Krista postave u srce kao najveću i jedinu vrijednost.

U poticanju redovnikâ na ljubav prema Bogu, naš je sluga Božji naslijedovao velikog franjevačkog teologa i poglavara Reda svetoga Bonaventuru. On sestrama klarisama progovara o uzvišenosti načina ži-

vota koji su izabrale te ih potiče da njeguju ljubav Božju kroz duboku molitvu, siromaštvo i bratsko zajedništvo:

Krepost koja svaku krepost oživjava i jedina dovodi čovjeka do savršenstva je ljubav. Da bi se ukrotile mane, da bi se napredovalo u milosti i da bi se postigao vrhumac svake kreposti, ništa nema bolje, ništa korisnije od ljubavi... Ljubav je tako jaka da ona jedina zatvara pakao, jedina otvara raj, jedina daje nadu

u spasenje, jedina čini čovjeka Bogu milim... Brižno poslušaj, draga službenice Kristova, kakvu ljubav traži od tebe tvoj ljubljeni Isus. On bez sumnje želi čitavo tvoje srce, čitavu tvoju dušu, svu tvoju pamet, tako da u tvom srcu, u tvojoj duši, u tvojoj pameti nitko nema s njime dijela (usp. SB, Pismo sestrama o savršenom životu, Symposium, Split, 1980., str. 50-51).

I fra Aleksa je, na tragu sv. Bonaventure, opisivao slobodno prihvaćeno djevičanstvo kao osobito sredstvo razvijanja ljubavi prema Bogu i bližnjemu.

Spominje kako djevičanska čistoća predstavlja *život po Duhu*. To se obistinilo na sv. Ivanu, djevičanskom apostolu koji je prodro u dubine ljubavi srca Isusova te je shvatio da je djevičanska čistoća kraći put do ljubavi. Ona ljubav raspiruje i otvara srce za nju (usp. Mudrost Križa, str. 184).

Neka je blagoslovjen Bog po svima koji prihvaćanjem djevičanske čistoće Crkvom šire „Kristov miomiris“ (2 Kor 2, 15). **fra Ratko Radišić**

U FRANJEVAČKOM REDU

SVETI PRVOMUČENICI FRANJEVAČKOG REDA

Fra Aleksa kao franjevac ima zaledničke crte duhovnosti i apostolskoga života s mnogim pripadnicima Franjevačkog reda kroz njegovih 800 godina. Zato želimo upoznati barem neke franjevačke svece kako bismo si i na taj način približili franjevačko duhovno ozračje u kojem je fra Aleksa živio. Kao izvorom se služimo djelom: „*Frati Minori Santi e Beati, Postulazione generale OFM, Roma, 2009*“.

Živa želja svetog Franje bila je darovati svoj život Bogu, iz ljubavi prema njemu primiti krunu mučeništva. Božjom odlukom nije mu ispunjena želja za tom milošću, iako je njegovo primanje svetih rana Isusovih, koje

se dogodilo dvije godine prije smrti, povezano s velikim „mučeništvom“ u duši: sveti je Franjo nosio rane Isusove i na tijelu i u duši.

Na poznatom *Kapitulu na rogožinama* slavljenom u Porcijunkuli godine 1219. serafski je otac dao dopuštenje i blagoslov braći Otonu, Berardu, Vitalu, Petru, Akurziju i Adjuatu da pođu propovijedati Evandželje Saracenima u Maroko. Braća su pošla pješice prema Španjolskoj. U Aragonskom je kraljevstvu Vital obolio te se morao odijeliti od grupe koja je nastavila put.

Sevilja je u to vrijeme bila središte istoimenog arapskog kraljevstva. Braća su u njemu ispred središnje džamije stala propovijedati Evandželje. To je izazvalo bijes slušatelja tako da su braća bila zlostavljana, bačena u tamnicu i osuđena na pogubljenje. Ipak, kasnije su bila pomilovana te im je dopušteno nastaviti put u Maroko.

Pošto su stigla u Maroko, Berard je, poznajući mjesni govor, odmah počeo propovijedati kršćansku vjeru pred kraljem Miramolinom. Kralj ih je zato dao izbaciti iz grada i naredio im je da se vrate u kršćanske zemlje. Međutim, čim su bila oslobođena braća su se vratila u grad i stala

propovijedati na velikom trgu. Tada su bila bačena u jamu da bi umrli od gladi. Začudo, nakon tri tjedna posta pronađena su u još boljem fizičkom stanju negoli prije bacanja u jamu. Ponovno im je naređeno da otiđu iz zemlje no ona su ponovno počela propovijedati. Zbog njihove upornosti vlast ih je tada predala puku da bi im se osvetio. Petorica franjevaca bila su bičevana na raskrižjima ulica, povlačena po komadima stakla te su po njihovim ranama polijevali vrelo ulje pomiješano sa solju i octom. Franjevcu su se pokazali tako čvrstima da ih je sultan zbog njihove strpljivosti i predanja Bogu pokušao uvjeriti da prijedu na islam obećavajući im bogatsvo, čast i užitke. Kada su to odbili, sam im je sultan, rasrđen, odrubio glave 16. siječnja 1220.

Tijela mučenika i njihove glave izbačeni su iz kraljevske palače, uz glasne uvrede narod ih je povlačio ulicama grada te su izloženi na gnojištu. Iznenadno nevrijeme rastjeralo je ljudi zasljepljene mržnjom tako da su kršćani mogli pokupiti njihove tjelesne ostatke i pohraniti ih u srebrne sarkofage. Dragocjene relikvije kasnije su prenesene u crkvu kraljevskog samostana Svetog Križa u Coimbri u današnjem Portugalu gdje se časte i danas. Kad je čuo za mučeništvo ove petorice franjevaca, mladi svećenik Antun iz Lisabona, poznat kao Antun Padovanski, donio je odluku da prijede iz *Reda regularnih kanonika sv. Augustina* u *Red manje bra-*

će. Sveti Franjo je, primivši vijest o njihovu mučeništvu, uzviknuo: „Sada mogu reći da imamo petoricu istinske manje braće.“

Franjevački su prvomučenici ponos Reda manje braće. Mnogi franjevci nastojali su slijediti njihovu ljubav prema Bogu navještajući evanđelje nekrštenima i žrtvujući svoj život kao potvrdu vjernosti Bogu i Crkvi. Među njima je i Alekса Benigar. Svjestan kakve mu opasnosti prijete, pisao je iz daleke Kine braći u domovini da ne budu tužni ako čuju da je on završio život mučeničkom smrću nego da u crkvi zapjevaju „Tebe Boga hvalimo“. Neka nam oni budu poticaj da budemo ustrajni i neustrašivi u isповjedanju svoje vjere i navještajući evanđelja Kristova.

„HVALA

„I nama u dio pade da budemo na hvalu
Slave njegove“ (usp. Ef 1, 11 – 12)

Bl. Elizabeta od Presvetoga Trojstva:

Kako da odgovorimo svojemu pozivu i postanemo savršena „Hvala slave“ Presvetoga Trojstva?

„Hvala Slave“ je duša koja boravi u Bogu, koja ga ljubi ljubavlju čistom i nesebičnom i ne traži sebe u slatkoći te ljubavi, koja ga ljubi više od svih njegovih darova te bi ga ljubila i kada ih ne bi primala, koja želi samo Njega kojega toliko ljubi.

„Hvala Slave“ je duša u tišini koja je poput lire koju otajstveno dodiruje Duh Sveti kako bi se iz nje širile božanske harmonije. Ona znade da je trpljenje poput žice koja proizvodi još ljepše zvukove pa ga želi primiti kao sredstvo kojim će dirnuti srce svog Boga.

„Hvala Slave“ je duša koja netremice promatra Boga vjerom i jednostavnosću, koja je kao zrcalo koje ga u potpunosti odražava. Ona je kao ponor bez dna u koji se Bog može ulijevati. Ona je poput kristala u kojem se Bog odražava te u njemu on može promatrati sav svoj sjaj i svoje savršenosti. Duša koja dopusti Bogu da zadovolji u njoj svoju želju da priopći sve ono što on jest, takva je duša uistinu slava svih njegovih darova.

Jednoga će dana veo pasti i bit će mo uvedeni u vječna svetišta. Ondje će mo pjevati u krilu vječne ljubavi i Bog će nam tada dati „ime novo obećano pobjednicima“ (usp. Otk 2, 17). Koje će to ime biti?“

„Hvala Slave“

“SLAVE”

Fra Alekса Benigar:

Kao što su slava lječnika bolesnici koje je izlijecio, kao što su slava učitelja učenici koje je odlično poučio, kao što je umjetničko djelo slava umjetnika, tako su slava Kristova duše koje su po njegovoj milosti primile spasenje.

Slava koja se daje Kristu tim je veća što je veći broj duša koje su spašene, što je dublji bio ponor u kojem su bile ležale prije nego ih je Krist svojom milošću pozvao, oživio, posvetio i sebi suočlio. Duhovno savršeni kršćani uzvišeni su znakovi Kristove pobjede, njihov je život savršena hvala „Onomu koji sjedi na prijestolju i Jaganju“ (Otk 5, 13).

Kolika li su slava Kristova njegovi Apostoli, na primjer sveti Pavao kojega je milost Kristova preobrazila u poniznog, poučljivog i najrevnijeg apostola!

Kolika li je slava Kristova život Svetaca koji su sačuvali krsnu nevinost ili su prošli putem stroge pokore!

Kolika li su slava Kristova Crkveni oci koji su svetost života i nauk crpili iz križa Kristova!

Kolika li su slava Kristova djevice čija čistoća je Krist, isповjedaoci čije svjetlo je Krist, mučenici čija snaga je Krist!

ALEKSA BENIGAR - VRSTAN UČITELJ DUHOVNE TEOLOGIJE

fra Zoran Bibić

Fra Alekса Benigar bio je duboko duhovna osoba, duhovni učitelj i pratitelj koji osobito u zadnjoj, *rimskoj*, fazi svoga života (1954-1988) očituje zrelost, duhovnu plodnost i bogato životno iskustvo. Mnogi su u njemu prepoznali autentičnog i siromašnog franjevca, čovjeka ispunjenog mudrošću i Duhom Božjim te se ne treba čuditi što je bio traženi isповједnik, propovjednik, voditelj duhovnih vježbi.

Promatrajući osobu s tako velikim i bogatim duhovnim iskustvom, franjevca, svećenika i misionara koji je umro na glasu svetosti, pitamo se što je nadahnjivalo njegovu molitvu i apostolski rad, što ga je poticalo da teži prema vrhuncima svetosti. Jedan od osobito važnih izvora koji je oblikovao njegovu duhovnost bilo je bogato teološko znanje, poznavanje principa

duhovnog života i nauke o kršćanskom savršenstvu.

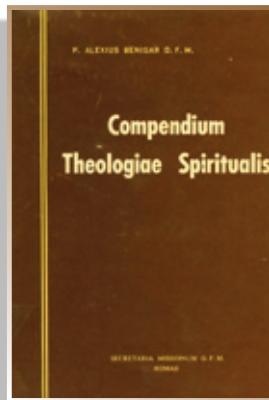
Još za vrijeme svoga misionarskog boravka u Kini, u teškim uvjetima komunističkog režima koji je bio protivan Katoličkoj Crkvi, fra Alekса je za svoje studente u Hankowu započeo pisati priručnik ascetike i mistike pod nazivom *Theologia spiritualis* (Drugo izdanje objavljeno je u Rimu 1964. godine). U pismu fra Bonaventuri Dudi od 15. lipnja 1959. piše o uvjetima u kojima se odvijao taj posao. Toliko je bio uronjen u studij sv. Augustina i sv. Bonaventure da je radio i za vrijeme tortura i zlostavljanja. Nakon mučnih ispitivanja mirno bi i s još većim žarom nastavio istraživati spise tih velikih duhovnih učitelja. Drži da ga je Bog čudesno pomagao i štitio te mu je davao silnu duhovnu snagu unatoč mnogim nevoljama i progonima koji su pratili Crkvu u Kini i njega osobno.

Pomno istraživanje neke stvarnosti stvara želju za njenim posjedovanjem. To vrijedi i na duhovnom području. U pripremanju spomenutog priručnika fra Alekса se dugo vremena bavio uzvišenim ciljevima koje si postavljala duhovna teologija: razma-

tranjem o nadnaravnom životu pravednika koji se tijekom života postupno usavršava, o Presvetom Trojstvu koje prebiva u duši vjernika, o tome kako Bog surađuje s čovjekovim dobrim djelima povećavajući milost i čisteći dušu. Duhovna teologija proučava najuzvišenije ciljeve na koje je čovjek pozvan: kršćansko posvećenje, sjedinjenje s Bogom i sudjelovanje u božanskom životu.

Bavljenje tim uzvišenim ciljevima donosilo je velike plodove u životu sluge Božjega, trajno ga je usmjeravalo prema svetosti i kršćanskom savršenstvu. Za razliku od dogmatske teologije koja je više spoznajna odnosno intelektualna znanost, duhovna teologija je više afektivna, to jest ima praktičnu svrhu oblikovanja volje i osjećaja. Ona govori o privlačnosti samog savršenstva, o motivima koji k njemu vode, o sredstvima i načinima koji učvršćuju kreplosti. Drugim riječima „duhovna teologija govori o dinamičnom, uzvišenom i plemenitom hodu Kristovom snagom, u kojem duša zanosom ljubavi naslijeduje Krista te velikodušnom, gorućom i herojskom voljom pristupa Bogu i suobliče mu se“ (ThSp, str. 7). Ona nadilazi ostale grane svete znanosti: „Ovaj dio teologije je vrhunac i kruna svete znanosti jer mu je neposredna svrha ispuniti duše vjerni-

ka žarčom ljubavlju prema Bogu to jest sjediniti vjernike s njime. U jedinstvu s Bogom nalazi se savršenstvo osobe i njezino najveće dobro, a to je ustvari i svrha svete znanosti“ (ThSp, str. 15).

Fra Alekса naglašava da studij duhovne teologije nije samo koristan nego i nužan, napose svećenicima i redovnicima koji snagom svoga posvećenja i službe moraju biti duhovne osobe, to jest obvezatni su težiti uzvišenjem kršćanskog savršenstvu. Jasno je da će u studiju duhovne teologije pronaći prikladnu pomoć za ispunjenje svoje tako velike obveze.

Fra Alekса nam je veliki uzor u primjeni duhovne teologije na kršćanski život i posvećenje. Ostavio nam je lijepu duhovnu baštinu u svom velebnom djelu *Theologia spiritualis* koje je godinama pripremao s velikim žarom i vidljivim plodovima u svom životu. Danas, kada se u pristupu duhovnom životu često opažaju površnost i dezorientiranost, vrlo je dragocjeno i korisno ponovno otkriti prverene izvore kršćanske duhovnosti. Priručnik duhovnog bogoslovљa našeg sluge Božjega jedan je od tih izvora koje bi trebalo dobro upoznati i iskoristiti za našu kako osobnu tako i zajedničku kršćansku i franjevačku duhovnu formaciju.

PO ZAGOVORU SVETACA

ČUDO PO ZAGOVORU JUANA DIEGA

Za proglašenje određenog službe Božjega blaženim, pa tako i fra Alekse Benigara, potrebno je da Crkva potvrди jedno čudo po njegovu zagovoru: fizički događaj koji se smatra neobjašnjivim po redovitim prirodnim zakonima odnosno događaj koji je protumačiv jedino nadnaravnim zahvatom. Neka nam čudesni događaj po zagovoru svetog Juana Diega bude poticaj da se i mi u svojim potreba-ma molimo proglašenim svećima i osobama koje su umrle na glasu svetosti, osobito našem sluzi Božjem.

Sv. Juan Diego bio je vidjelac iz Meksika. Njemu se Gospa ukazala godine 1531. na brežuljku Tepeyac u Guadalupe i za tražila je da se na tome mjestu izgradi svetište. Nakon viđenja Juan Diego je otišao do biskupa ali on mu nije povjerovao. Vrativši se kući, ponovno mu se ukazala Gospa i obećala mu je dati znak. Tada je, 12. prosinca, Juan Diego ubrao cvijeće koje u to doba godine nikako nije moglo rasti i odnio ga je biskupu kao dokaz.

U trenutku kada je otvorio ogrtač da bi biskupu pokazao cvijeće na ogrtaru se čudesno pojavila Gospina slika. Znanstvena proučavanja posljednjih desetljeća pokazala su da se ne radi o naslikanom djelu, da na nitima nema pigmenata boje, da se u očima Gospe odražava lice Juana Diega i scena susreta s biskupom, i još neke čudesne pojedinosti. Uskoro je na mjestu ukazanja izgrađena crkva u kojoj su se kasnije tisuće ljudi obratile na kršćanstvo te je i danas veliko hodočašničko središte.

Čudesni događaj po zagovoru Juana Diega dogodio se u Meksiku 3. svibnja 1990., samo tri dana prije nego što je papa Ivan Pavao II.

došao u tu zemlju da bi toga vidioca proglašio blaženim. Radilo se o dvadesetogodišnjem mladiću Juan Josué Barraganu Silvi. Njega je otac u djetinjstvu bio napustio, zatim se Juan José bio odijelio i od majke, zapao je u ovisnost o drogi i alkoholu, gubio je smisao života. Te 1990. godine bio se vratio majci ali nije ni kod nje pronašao duševni mir. Jed-

noga je jutra bio posebno nervozan. Njegova majka to je bila primijetila, pokušala mu je dati neki savjet ali nije ništa koristilo. Navečer toga dana Juan José je u društvu prijatelja pio pivo i pušio marihanu. Kada se zatim našao kod kuće s majkom, u pijanom se stanju pokušavao ubiti nožem ranjavajući si glavu, čak je pokušao nasrnuti na majku. Vikao je da se želi ubiti a majka je na sav glas zazivala pomoć. Susjedi su to čuli ali su ulazna vrata stana bila zatvorena. Iznanada je Juan José potrcao prema balkonu i bacio se s otprijeke devet metara na beton. Majka se u tome trenutku prisjetila da za tri dana Ivan Pavao II. dolazi proglašiti blaženim Juana Diega te je povikala Juanu Diegu: „Povjeravam ti svoga sina“ i zazvala zaštitu Gospe. Svjedoci na ulici vidjeli su kako je Juan José pao glavom na beton. Smatrali su da je preminuo na licu mjesta i pokrili su ga nekim pokrivačem jer mu je obilno curila krv iz usta, nosa i ušiju. Međutim, on je iznenada sjeo, ogrnuo se tim pokrivačem kao plastičnom te otisao sjesti na obližnje stepenice. Kada je majka sišla i upitala ga zašto je to učinio, on je odgovorio: „Majko, oprosti mi“. Dok su ga vodili u bolnicu, liječnici, koji nikako nisu mogli shvatiti kako je ostao živ, rekli su majci da će on, u najboljem slučaju, ostati zauvijek paraliziran. Ipak, u bolnici nisu naišli na mnoge traume koje su pri takvim padovima neizbjegne te koje uzrokuju

smrt na licu mjesta. Juan José se već prvih dana počeo oporavljati. Nekoliko tjedana nakon pada mogao je s majkom otići u svetište Guadalupe i zahvaliti Gospu i bl. Juanu Diegu, viđiocu. Nakon toga liječnici su mogli ustvrditi potpuno ozdravljenje mlađića te se on kasnije ostavio droge, počeo je studirati i uredio svoj život. Kada su kasnije medicinski stručnjaci u Rimu proučavali slučaj zaključili su da su posljedice, s obzirom na sve okolnosti pada, morale biti smrtnе, da je njegovo preživljavanje pove neobjasnjivo.

Spomenuti događaj primjer je kako nam zagovor svetaca može pomoći. Oni nam pomažu prije svega da budemo bolji vjernici, ali nam mogu pomoći i u mnogim životnim poteškoćama.

Spomenute ozljede i lomovi te tijek ozdravljenja stručno su i medicinskim terminima opisani u knjizi: S. GAETA, *Miracoli, quando la scienza si arrende*, PIEMME, Casale Monferrato, 2005.

SVJEDOČANSTVA

SVJEDOČANSTVO FRA VATROSLAVA FRKINA

Za slugu Božjega fra Alekstu Benigaru bio sam čuo još prije nego što sam 1955. godine pošao u naše Franjevačko sjemenište, dok sam još živio sa svojim roditeljima u Domaslovcu pokraj Samobora. Majka mi je pričala da ju je kao mlađu djevojku fra Aleksa Benigar bio primio u *Treći franjevački red* za svoga boravka u samostanu u Samoboru 1927. godine. Smatrala ga je svetim čovjekom. Prisjećala se kako je izrazito pobožno slavio misu pristupajući svitim otajstvima u dubokoj vjeri i strahopoštovanju što je vjernicima davalо poticaj na ljubav prema Kristovoj žrtvi koja se prikazuje na oltaru. Braća franjevci, među njima i Aleksa Benigar, već stoljećima pomažu župnicima u njegovanju i razvijanju vjere puka samoborskoga kraja a o tome sam se osvjedočio na primjeru svojih roditelja. Oni su bili izuzetno pobožni vjernici tako da smo se, promatrajući njihovu vjeru, ja i moј pokojni brat Josip, dugogodišnji župnik u Velikoj Gorici, odlučili za svećenički poziv.

Prvi sam puta susreo fra Alekstu dok sam bio student filozofije u samostanu u Samoboru počet-

Fra Vatroslav Frkin je član Hrvatske franjevačke provincije sv. Ćirila i Metoda. Rodio se 1939. god. u Domaslovcu. U Red je ušao 1956. a za svećenika je zařeđen 1972. godine.

Danas mu je povjerena služba uređivanja arhivâ i spomeničkih knjižnica svoje redovničke Provincije.

kom šezdesetih godina prošloga stoljeća. Urezala mi se u sjećanje njezina propovijed o Ivanu Krstitelju. Predstavio ga je kao proroka Božjeg koji je u ostvarivanju svoga poslanja bio odlučan i neustrašiv do te mjerе da je kao mučenik položio svoj život radi obrane Božje istine. Na njezina je o. Aleksa primijenio riječi upućene proroku Jeremiji: „Postavljam te danas nad narode i kraljevstva, da istrebljuješ i rušiš, da zatireš i ništiš, da gradiš i sadiš“ (Jr 1, 10). Žar kojim je govorio o Ivanu Krstitelju naveo me na zaključak da se Aleksta na određeni način poistovjetio s njime, *zatirući i ništeći* grijeha vjernika u

sakramentu isповijedi te *gradeći i sadeći* u tim istim dušama kreposti Duha Svetoga.

O Aleksi Benigaru slušao sam i dok sam kao bogoslov boravio u franjevačkom samostanu u Zagrebu na Kaptolu. Starija braća franjevci spominjala su kako je misionarski bio djelovao u dalekoj Kini i kako je tamo puno bio pretrpio. Iako je u to vrijeme Aleksa već boravio u Rimu jer je godine 1954. bio protjeran iz Kine, njegov lik uzornog i požrtvovnog misionara i dalje je ostao u sjećanju franjevaca naše Provincije i drugih osoba koje su ga poznavale. To silno poštovanje prema Aleksi starija su braća prenosila na nas mlađe.

Za vrijeme svoga boravka u Kini i kasnije u Rimu fra Aleksa je stavljao svoje veliko djelo *Compendium theologiae spiritualis*. U njemu na znanstven ali ipak jednostavan način opisuje kršćansku duhovnost odnosno duhovni život vjernika kako bi svim vjernicima, a osobito svećenicima, pomogao da na pravilan način surađuju s Božjom milošću i sebe izgrađuju na sliku Isusa Krista. Kada smo i mi u Hrvatskoj dobili primjerke te knjige pisane na latinskom jeziku, oduševila me jednostavnost i jasnoća prikaza mnogih teoloških pojmoveva i razjašnjavanje duhovnih iskustava kroz koja vjernici prolaze. Ona mi i danas daje usmjerena ne samo za osobno duhovno izgrađivanje nego i za ispovjedničko

služenje jer je moj zadatak kao ispovjednika praštati grijehu u Božje ime ali i pravilno usmjeravati duhovni razvoj vjernikâ.

Kao arhivar svoje franjevačke Provincije radio sam na prikupljanju, sortiranju i katalogiziranju pismene ostavštine fra Alekse. I na temelju njegovih spisa mogu reći da se radi o svetom redovniku i svećeniku koji je ozbiljno radio na svojoj duhovnoj izgradnji a u tome je pomagao i mnogim svećenicima, redovnicima i laicima. Brojna pisma koja je pisao franjevcima, rodbini i drugima najvećim su dijelom sačuvana iako se pisma redovito ne čuvaju kada se jednom pročitaju. I ta činjenica govori koliko su ga drugi poštivali i cijenili njegove riječi.

Smatram da bi proglašenje blaženim o. Alekse помогло да он на poseban način bude stavljén za uzor nama vjernicima u njegovanju kršćanske duhovnosti i svetosti.

U Zagrebu, na blagdan svetog Alekse, 17. srpnja 2011.

SVETI GRAD JERUZALEM

Svako mjesto na kojem Bog prebiva sveto je mjesto. To su znali još izraelci u Starome zavjetu. Najsvetijim mjestom smatrali su grad Jeruzalem i hram koji se u njemu nalazi. U tome se hramu nalazio Kovčeg saveza koji je sadržavao ploče na kojima su bile napisane Božje zapovijedi, ploče koje je Mojsije bio predao izraelskome narodu na brdu Sianiju da bi ih narod čitao i vršio. Jeruzalemski je hram svjedočio da je Bog usred svoga naroda. Postojao je i propis da svaki izraelac jednom godišnje treba doći u Jeruzalem pokloniti se Bogu, prinijeti mu žrtve, zahvaliti mu i staviti se pod njegovu zaštitu.

O radosti mnogih hodočasnika u Jeruzalem svjedoče pjesme koje su se tada pjevale. Jedna je od njih 122. psalam: „Obradovah se kad mi rekoše: 'Hajdemo u Dom Jahvin. Eto, noge nam već stoje na vratima tvojim, Jeruzaleme... Onamo uzlaze plemena, plemena Jahvina, po Zakonu Izraelovu, da slave ime Jahvino.“ Jeruzalem je sveti grad jer je Bog u njemu nastanio svoju prisutnost. Zato ga uzimamo kao sliku onoga prebivališta koje nam Bog prapravlja na nebesima. Knjiga Otkrivenja spominje nebeski Jeruzalem, grad svetosti u kojem prebivaju sveci Božji i anđeli, u kojemu Božja prisutnost sve ispunja.

Mi kršćani Božju prisutnost zamjećujemo na poseban način u osobi Isusa Krista. On je druga božanska osoba, na njemu počiva Duh Božji. Došao je na zemlju da bi ju posvetio zajedno sa svime što se na njoj nalazi, sa svim ljudima i svim stvorenjima. Premda je sva zemlja posvećena Kristovim dolaskom i njegovom prisutnošću, to se na osobit način može reći za one prostore na kojima je živio. Ta se zemlja naziva i *Svetom zemljom*. Mnogi su vjernici kroz povijest Crkve hodočastili u nju, pa i naš sveti Franjo.

I o. Aleksa osjećao je ljubav i poštovanje prema Svetoj zemlji. Poglavarji su mu bili obećali da će ju pohoditi u sklopu svoga putovanja prema Kini 1928. godine. Tada je putovao brodom i to se činilo zgodnom prigodom za pohod svitim mjestima. Ipak, zbog rata u Palestini to se nije dalo izvesti.

Godine 1959. Aleksa je obilježavao 50. godišnjicu svojih prvih zavjeta i poglavari su ga odlučili nagraditi hodočašćem. To mu je bio javio telefonom, dok je boravio u zavodu Antonianum u Rimu, tajnik misijâ iz Generalne kuće, takoder u Rimu. Kada je Aleksa čuo riječi: „Ti ideš u Svetu zemlju“, kako sam piše, čitavim mu je tijelom prošla kao električna struja i obuzelo ga je silno veselje. Samo je kratko odgovorio:

„Idem odmah k tebi“, i uputio se u Generalnu kuću.

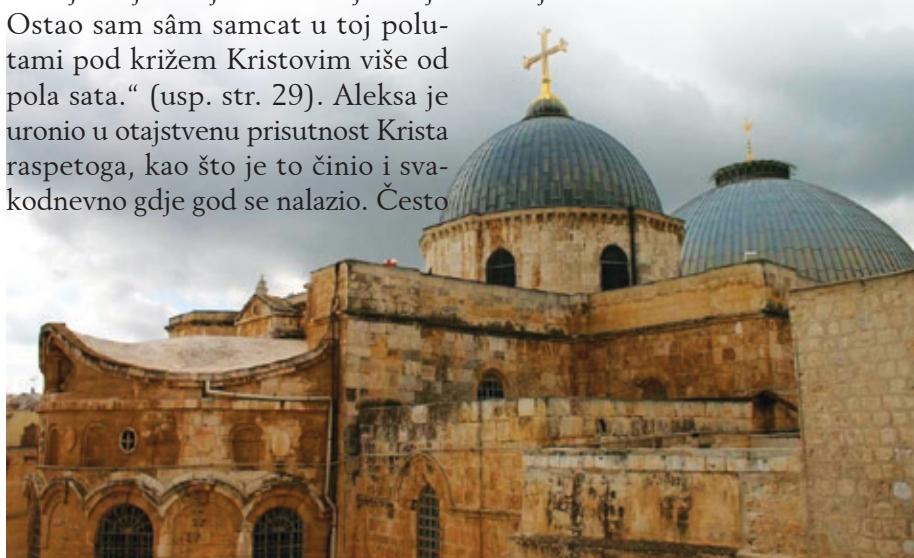
To je hodočašće za njega bilo veliko duhovno iskustvo, prigoda da razmatra o otajstvima Isusova zemaljskoga života upravo na mjestima posvećenim Isusovim boravkom. Odavno je bio želio pohoditi Svetu zemlju da bi si lakše mogao predočiti ono što čitamo u Evanđelju, da bi se to jače urezalo u njegovo srce. Za vrijeme hodočašća vodio je dnevnik koji mu je objavljen posmrtno: O. Aleksa Benigar, *U domovini Isusa Krista*, Brat Franjo, Zagreb, 2005.

Što je za njega značio Jeruzalem kao mjesto Isusove muke vidićemo iz zapisa njegova dnevnika: „Uputih se k bazilici Svetoga groba koja je samo pet minuta udaljena od našeg franjevačkog samostana. Našao sam je. Uđoh potresen unutra. Odmah zdesna pri portalu nađoh osamnaest stepenica koje vode na Golgotu. Popeh se gore, nađoh se sâm na najsvetijem mjestu na ovoj zemlji. Ostao sam sâm samcat u toj polutami pod križem Kristovim više od pola sata.“ (usp. str. 29). Aleksa je uronio u otajstvenu prisutnost Krista raspetoga, kao što je to činio i svakodnevno gdje god se nalazio. Često

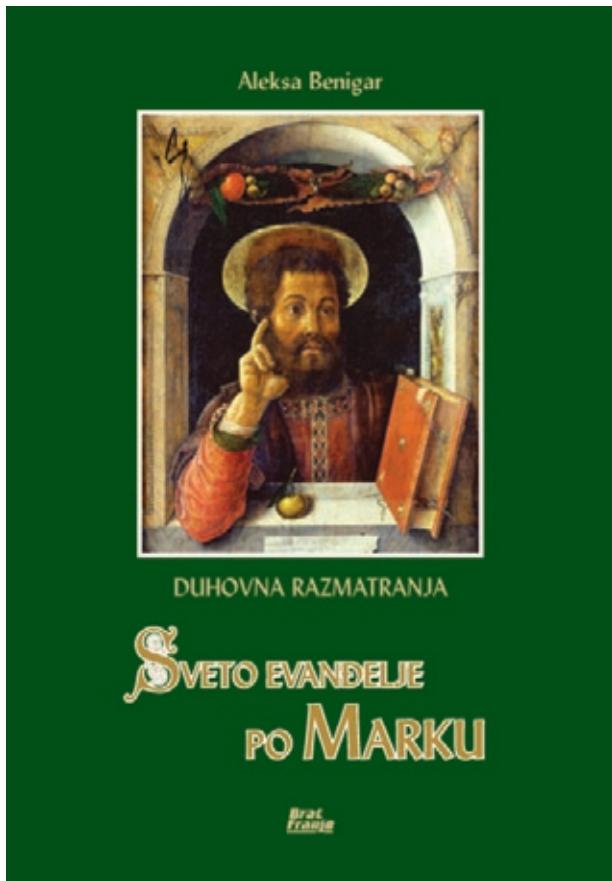
je jednostavno ponavljaо u sebi riječi: „Klanjamо ti se Kriste i blagoslivljamo te jer si po svome svetom križu svijet otkupio.“

Slične je pobožne osjećaje potakao u njemu pohod Getsemansko-me vrtu u kojem je Isus proživljavaо smrtnu tjeskobu. Razmišljao je ne samo o ljubavi Isusovoj koja ga je nagnala da prihvati takvu tjeskobu i muku, nego i o pobožnosti vjernika koji su već u prvim stoljećima na tome mjestu podigli svetište posvećeno smrtnoj tjeskobi Isusovoj.

Znajmo i mi prepoznati mesta gdje se možemo susresti sa svojim Gospodinom. To su crkve i kapelle, ali i na svakome mjestu možemo prepoznati Božju prisutnost. Papa Ivan Pavao II. pri dolasku u svaku državu poljubio je zemlju, jer je sva zemlja sveta otkada je na njoj boravio Isus Krist. Svaki je od nas svojim životom pozvan posvećivati ne samo sebe nego i druge. Budimo naslijedovatelji svetosti Kristove.

NOVA KNJIGA

**Knjigu možete nabaviti u sakristiji
crkve sv. Franje na Kaptolu 9 i u
knjižari Naklada sv. Antuna
na Kaptolu 6.**

IZ KNJIGE

„SVETO EVANĐELJE PO MARKU, DUHOVNA RAZMATRANJA“

PRIKUPLJANJE DUHOVNE SNAGE

Kao što je rad za nas ljudi obvezatan i zapovjeđen od Boga, isto je tako i odmor. U radu se snaga troši, u odmoru se ponovno skuplja... i duševne sile s vremenom i poslom oslabe i treba im dati okrjepu da mogu služiti svojoj svrsi. Odatle slijedi nužda razmatranja, proučavanja Svetog pisma kao i duhovnih vježbi. U tim se vježbama „akumulator“ iznova nabije novom snagom za rad i borbu (str. 125)

ČINI DOBRO

Kamo sreće kada bi Gospodin i o tebi mogao kazati: „Sve je dobro učinio!“ Kolika bi to za tebe bila utjeha! Ako budeš vjerno i spremno sudjelovao s milošću, i ti ćeš učiniti sve dobro. Čini dobro koliko možeš (str. 146)

PREDANJE PROVIDNOSTI BOŽJOJ

Ako je Isus s tobom, što ti može uzmanjkatи? Boj se samo da ti ne uzmanjkaš u tvojim dužnostima prema njemu. Manjkav si prema njemu kad mu se ne predaješ posvema te se posve ne prepustiš njegovoj providnosti. Prepusti se posvema njegovim namjerama koje se očituju upravo u dnevnim zbivanjima te iz njih možeš razabirati njegove namjere s tobom (str. 147)

USTRAJNOST U MOLITVI

I meni se katkada događa te izgleda da me Isus ne će uslišati, kao da me i ne gleda. Ako mi vjera uslijed uslijed takva njegova postupka ne poraste, znak je da moja vjera i pouzdanje nisu bili pravi. Ako te Isus odmah ne usliša, izdrži pun vjere i pouzdanja. Ustrajnost postiže milost (str. 144)

IZBJEGAVANJE TAŠTINE

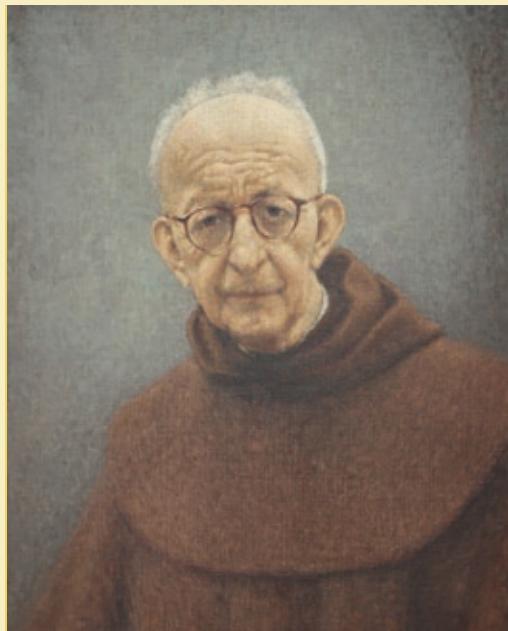
Kada činiš dobro bližnjemu izbjegavaj bilo kakvo hvastanje koje bi dobro djelo koje činiš moglo okaljati taštinom (str. 145)

CRKVA SV. FRANJE, KAPROL 9, ZAGREB

BENIGAROVO 2011.

**Spomen sluge Božjega
fra Alekse Benigara**

Ponedjeljak, 7. studenoga 2011.

**Svetu misu u 18,30 sati
predvodi fra Toni Mutnik, OFM**

Molitva za beatifikaciju sluge Božjega Alekse Benigara

Bože, Oče naš!
Sluga tvoj Alekса Benigar
gorio je misijskim žarom
za proširenje tvojega kraljevstva
i bio je prosvjetljeni učitelj
duhovnog života.
Udostoj se proslaviti ga
sjajem svetosti.
A nama daj da slijedimo
poticaje tvojega Duha
te - po njegovim poukama,
primjeru i zagovoru -
svaki u svome pozivu
zauzeto radimo
za mir i dobro svih ljudi.
Po Kristu Gospodinu našem.
Amen.

Tko po zagovoru Sluge Božjega
u duhovnim ili tjelesnim potrebama
zadobije koju milost,
neka javi na adresu:

Vicepostulatura sluge Božjega Alekse Benigara
HR - 10 000 ZAGREB, Kaptol 9.
Tel. 00385 (1) 4814 172
ili 091 584 27 47.
Faks: 00385 (1) 4814 171.

NAKLADNIK:
Vicepostulatura sl. B. Alekse Benigara
HR - 10 000 ZAGREB, Kaptol 9

BROJ UREDILI:
Fra Ratko Radišić, vicepostulator
i Danijel Lončar

